

DÜŠEVNI LIST

Naš Dom
G. Zver Joško, knjižničar Črenšovci

Mêsečne verske novine.

Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vödávnik: FLISÄR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Naprejšpláčo

gorivzeme vsäki evang. dühovnik i vučitel.

Plüg.

Pisao: Hári Lipót ev. dühovnik.

Nesmilenoga boja za vsäkdenéšnji krüh najblagoslovnêše rožjé je plüg. Gda globoko notrizorjé v trdi prêlog, naj z trde, nehasnovite zemlé krüh rodêča njiva postáne, tákšega hipa je plüg tákši, kak dob-rôte i düžnosti ideála ponizen sluga.

Plüg je vüpanja rožjé. Či z poniznim vüpanjom vlómiš človečánskoga národa najdragšo hráno: krüh, zmisli si na tô, zemelski vandrar, da krüha cêla preminôčota: mela, snop, vláť, posejano zrno z plüžnim délom začinja svoje živilenje. Či zdá v sprotoléšnjem vrêmeni na gólom pôli črne grüde obráčajóči plüg vidiš, gvüšno da občütiš v svojem srci, da je plüg sprotoletja, sejátvi i žitka délaven glásnik. Či v jesenskom vrêmeni objóčeš žuto listje i dolipokošeno pôle i trávnike, zgledni se na plüg, šteri ti žé novoga žitka postelo postila i z vüpanjom te opomina na pridóče sprotoletje, gda se povsôd nôvi žitek začne.

Plüg je bodóčnosti rožjé. Plüg nigdár ne dela za dnes, nego vsigdár za útrášnji dén, za prišestnost. Ne déla samo za orádev, ne vojsküje se z zemlôv samo za sejátev, nego za žétvo. Gda oráč ž svojim bistrim i poštenim poglédom svoje rávne brázde gléda, té v svojoj düši žé pred se-bom vidi pšenice zláto klasovjé, vidi, da po žmetnom plüžnom déli krüh zrasté,

máli črêvli za déco, gvantanje za cêlo dr-zino i vsäko drügo vödávanje. Ti uradnik, trgôvec, fabrični délavec, vi veliki gospôdje vu varašáj, ki ste morebiti ešče nigdár nê vidli našega kmeta, našega oráča žmetno délo, ki morebiti nevête, kak rasté krüh, oh glédaite z lübéznostjov na délo plüga, lübté i poštújte našega prosnoga kmeta, ár je držávne, kulturne lepše bodóčnosti naj-vernejše rožjé té délaven plüg i naš prô-sen kmet.

Plüg, kak mira i naprêidênja rožjé, je boži dár. Vsäko drügo rožjé nevoščenosti, nestrplivosti i nelübéznosti orjé globoke brázde, gdé smrt ženja krvávo klasovjé. Samo na plüžnom prêloči se osnávla ono plemenito mišlénje: človeče je délo, boži je pa blagoslov. Plüg i toplo sunce, mála klica i žitek dávajóči deždž nás vse opomina na našega nebeskoga Očo, od koga vsäki blagoslov i vsäka dobrôta prihája. Zavüpajmo záto mi sebé, svoje lübléne i svoje délo na našega lüblénoga Očo, ár on dobro zná, ka mi potrebújemo. Tô na gospodnoga Bogá zavüpajóčo miseo je posvéto Jezuš Kristuš, gda tistim, šteri ne vüpajo svoje živilenje na Bogá zavüpati i bojijo se Njega nasledüvati, — tô právi: Nišče, ki rokô svojo na plüg vrže, i gléda na ona, štera so odzajaj, je ne spodoben k králevstvi Božemi. Tak postáne plüg nam vsem vüpanja, bodóčnosti i bože mi-lošče drágo rožjé.

Bratje i sestre! Lübté plüg i naše zemlé drágo grüdo, štera nam leto za letom

krüh rodi. Tá grüda, štero zdaj z plügom orješ, ti goridrži živilenje, ta grüda postáne ednök tvoj grob, tvoje mirovno počivališče. Či vidiš, ka zdâ v sprotolêšnjem határi té plüg orjé tó našo drágo zemlô, naj se v tvojem srci zglási edna ponizna molitev: Blagoslov dávajôči Bôg! Blagoslovi vsáko brázdo, naj se naša siromaška gümla po žétvi napunijo i po težkom plügom déli nam vsem dáj naš vsákdenéšnji krüh!

Predsedništvo občinske cërkví naše v M. Soboti.

Prezvišeni Dr. Popp Filip püšpek i Dr. Roth Vilmoš občinski inšpektor sta maj. 30 ga na večar v M. Soboto prišla. Pred našov cërkvov se je ob toj priliki velika vnožina lüdstva vküp spravila; nazôči so bili voditelji sobotški vsê cërkevni i državni uradov i različni korporacij, ki so vsi eden za ovim z lépimi govorami pozdravili našega g. püšpeka, ki so se z pozdignjenimi rečami zahválili za ete manifestantni sprejem; potom so vu cërkev šli, tam krátko molitev opravili i blagoslov podelili.

Na drügi dén ob 8 $\frac{1}{2}$ vöri je Boža slüžba bila vu cërkví našoj, štera se je popolnoma napunila z pobožnimi vernikmi. Po občnom spē-

vanji 219. pesmi („Bojdi veren v-tvojoj veri“) so g. püšpek na podlagi Mat. 16, 26. („Ar ka hasni človeki, či ete cëli svët dobi, düši pa svojoj škôdi? Ali ka dá človek na odrêšanje za düšo svojo?“) z globokimi miselmi napunjeno prelêpo predgo držali.

Predge krátki zdržétek je nasledüjoči. Z velikov navdüšenostjov ste sprëjali občinsko predsedništvo. Mi smo se nad tém z zahválnim srcom radüvali, ar smo vu toj manifestaciji vidili, ka je evangeličanska cërkev v Prekmurji preštimana na cërkev svoji očákov. Pokázali ste z vašov velikov nazôčnostjov, ka z živim djánjom ščéte posvedočiti, da je istinska óna reč, štero vidimo vu Lutherovoj hiži vu Wittenbergi: Nemerjém, nego bom živo. Tak si je mislo Luther od reformácije i od Kristušovoga evangelioma. Neščem mréti niti vu Prëkmurji, nego živeti. I dokeč bodejo na zemli navdüšeni evangeličanje, tečas se posvedoči, ka je Luther në mrô. Luther je tó ščeo, naj se naša cërkev nezové po njegovom iméni, nego po evangeliomi. Zátó mi moramo pokázati, ka je në samo 180.000 evangeličánov v našoj držávi, në samo stómilio evangeličánov na cëlom svëti, nego dosta stómilionov, ki so pripoznali vu srci svojem, ka pôleg evangelioma živéjo. Hitler je na papéri r. katholicánec, ali vsáko ütro i večér čté Biblijo; z seбом nosi Lutherovo Biblijo i žnjé zajimle môč.

Në Luther je naš Zveličitel. On je li pokazao z svojim žitkom ino delom na jedinoga

Láž je — Láž.

Pripovëst. (Nadaljávanje)

(Poslovenčo: Flisár Jánoš vpok. učitel.)

Razbojnici so si premišlávali! Bío je med njimi në samo eden, pred šterim so në bilé nepoznane ete reči: „Nebojte se od oni, kí vam düše nemorejo vmorití!“ Že dávno so znali oni tó; z pobožne husitske materé vüst so në samo ednök čüli i včüli se. Samo, ka so že pozábili. Zdâ znôva čüjejo: tak da bi njih mila mati poslála k-njim toga človeka, naj njim pové, od koj se njim trbê bojati.

— Në, në, dober človek! — ercé voj. Obdrži si tí tvoje pëneze. Ogvüšamo te, ka mo si z-vsákim človekom smileno djáli i za toga volo — kak práviš — za velkodüšnost si nad nikim nebomo zadomeščávánja jemáli.

— Tém vékša bode vaši düš nevarnost — odgovori batrivno te pôtnik — Ar si tak bodete

premišlávali, kaj z-smilenim rôparstvom, brezi grobijanske divjosti, po právoj pôti hodite. Vuspíte vaše düše, gda tak bodete vervali, kaj dobro delo činíte, či od túhinca vkraj vzemete pëneze i tak te njemi pravili: Prijátel, ne prestrahši se, mí smo në hüdi lüdjé. Idi samo z Bôgom dale po tvojoj pôti. Ali pa či njemi z vkrajvzëti pënez kaj ešče nazá dáte, ali pa či te rázloček činili med siromaškim i bogátim pôtnikom — i či mogôče siromaškoga obdarüjete z onoga, štero ste od bogátca vkraj vzëli. Povëte mi prijátelje, jeli ne namenjavate tak činiti?

— Tak pošteni razbojnici, bogábojéči rôparje, smileni hüdodelci ščéte bidti, ar ste do etiga mao në znali ka činíte, gda ste robili, ali zdâ že znáte, ka je tó velki grêh i zátó mënite vsáko hüdübo z-nika malo dobrim potihšati... Në, në, prijátelje — obdržite si moje pëneze, i či rávno z-menom kaj dobra ščéte včiniti, včinte

Zveličitela svetá i to je Jezuš Kristuš. On je središče naše misli, našega žitka, naše dūše, našega srcá. Gda sem pred dvema letoma vu severni evangeličanski držávaj potūvao, čūdūvao sem se, ka norvégski krao bole pozna Biblijo, kak vnōgi dūhovnik. Vsákdèn jo čté. Gda sem slobōd vzeo od švédskoga trononaslednika, velo mi je, naj jávim njegovo pozdravljenje i eto želenje: „Kristuš bojdi središče evangeličanskej cĕrkvi vu Jugosláviji.“ — Vsa za Kristuša, brez njega nikaj. On je edina pōt našega žitka, i po njem smo vkūpeprikapčeni zevsĕmi krstšanmi, ki Kristuša drzijo za svojega Zveličitela.

Človečanstvo je preveč napredovalo. Ali jeli mislimo, ka so lūdjé modernoga časa plemenitĕši grátali? Zveličati človečanstvo nemre nikša znánost. Kristuš je Zveličitel dūše; On je pokazao na njĕno vrĕdnost (tekst). (Tū so razprávlali, ka je dūša.) Toga nájsrmaškega človeka dūša je več, liki bogástvo cĕloga svĕta, ár je Jezuš svoj žitek dao za njō, naj jo zveliča. Záto tō dūšo nesmimo zanemáriti, rávno tak kak deco svojo, ali drūge reči svoje nĕ. Ka hasni ednomi bogátci, či eti vsa dobi, dūšo svojo pa pogūbi. Bōg ne píta: što si bio? nego: kak si živo? Kelko si slūžo tvojim bližnjim? Nepíta: kelko vsefelé bogástva si vkūpspravo tvojemi jedinomi deteti? nego: kelko si se brigao za dūšo njegovo. Bogátci nemoremo vsi biditi. Vu ednom smo lahko glihni: vu varvanji nemrtelne dūše

naše. Bōg brez prebĕranja osōb vsákoga zveličati ščĕ, bojdimo Njemi podložni, med sehom pa zložni, znášajōč edendrūgoga vu lūbéznosti!

Po Božoj slūžbi je konferenca držána vu šōli. Na štero so pozváni bíli dūhovnicke, inšpektorje, vučitelje i kurátorje naše šinjorije. Tū so nájprvle Kováts šinjōr pozdravili nakrátcí občinsko predsednikštvo. Za pozdráv so se g. pūšpek zahválili i pravli med drūgim: Záto smo prišli, da bodete páli edni! Neživmo samo z tistoga, ka smo herbali, nego zidajmo za potomcel

Konferenco so Dr. Roth občinski inspektor odprli z dugšim govorom, vu šterom so naglásali, ka je cĕrkev samo z delom mogoče goridržati i človeka dnesdĕn li z delom nazájpvornoti na právo pōt. Pokázali so na dostaféle delo dūhovnikov, šteri žitka pozvánje je, da cĕrkev slūžijo. Opomínali so inšpektore i presbitere, naj vrĕli pomočnicke bodejo po dūhovnikaj začnjēnoga delanja!

G. pūšpek so naglásali, ka občinska cĕrkev nemre mláčna biditi do toga, kakše delo tečé eti v Prĕkmurji. Mora biditi tū nōvi program i nōvi dūh. Sektášom je samo z vrĕlim delanjem mogōče prōtistáti. Vĕkše fare morajo meti kaplána, ali diakonuša, diakonisso. Morajo se držati evangelizácije po faraj; verske časopise neobtrūdjeno širiti trĕbĕ; biblinske vōre, nedelsko šolo držati, med mladinov delati itd. Edno odločilno pítanje mámo: Ka bode z cĕrkvov i kak naj njej zagvūšamo naprĕidenje!

teliko, kaj toga prvoga pōtnika slobodno brezi bantūvanja pūstíte. Mogōče vam Bōg i ponjem kaj naznani — kaj se i od njega tūdi navčíte, štero jas nevĕm i tak pá eden stopáj včinite k dobrotivnosti stezi. Ár to edno dobro rodí to drūgo, rávno tak kak edna hūdōba to drūgo.

— Ali dōnok k-koncovi, ka bi želo tí nedopunjeni človek od nás? — píta ga znōva voj.

— Tō, da se povrnĕte.

— Lehko je tebi od povrnĕnja gučati — si je zdĕhno človek — ali kak se naj povrnĕmo mi? Ka misliš, ka de se godílo z nami, či — kak práviš — se povrnĕmo? Vu šteroj minuti mi tá lūčimo rožjé, povržemo lōg i med lūdstvo pridemo . . .

— Zagvūšno de sōd držáni nad vami — odgovori pōtnik.

— Sōd de držáni i . . .?

— Zná biditi vás prepráviyo.

— No viš, — právi kapítan, skoron jočĕč od čĕmerov i cáglosti — i dōnok od povrnĕnja gučiš?

— Ne bojte se od oni, — ponávla te pōtnik — ki vam dūše nemrejo vmoriti. Ali pa tō mislite, ka se one sōdbe mentūjete? Ali že se večeri. Odpūstíte mené na mojo pōt i nebojdite čĕmerni za mojega slobodnoga guča volo. Z-lūbézni sam vam gučao. Bōg z-vami!

Z etimi rečmi je pōtnik odhájati namĕno.

— Čákaj ešče edno malo! — erčĕ voj. I dugo je ostro v-očí glĕdao toga tūhinca.

— Ti! Človek! Ti! Ti — njemi právi z zadrgávajōčim glásom — ti tō práviš, ka si z lūbézni gučao. Skrb se mej! Do eti mao si vu gvūšnosti bio, liki ĕno sunce tam gori na nébi. Ali v-etoj minuti se ti na kocki vrti žitek. Či si z-lūbézni gučao, tak nás tūdi lūbiš.

— Brez dvojnosti.

— Či nas lūbiš, lahko bi kaj za nás tūdi včino.

Govore so meli ešče vnôgi drúgi túdi.

Po konferenci je ob 1. vôri skúpen obed bio v gostilni Bâc. Ob 3. vôri so se g. púšpek i občinski inspektor odpelali od nás.

Bojdi Boží blagoslov na njihovom notriidenji k nam, na semen sejanji med nami i na vöidenji od nás! (L.)

Samo z Tebom Gospodne

Samo z Tebom, Gospodne,
Sam në zaostáven,
Samo z Tvoje milošče
Sam vu verl stálen.
Vu vsê veselí dnévi,
Na cvetéči stezaj;
Ti me nosiš v líbézni,
Na tvoji náročaj.

Či pa bolijo rane,
Pôt je puna trnja,
Té občútim nájbole
Kakša je môč Tvoja.
Ti razmiš vse bolezní,
Žalost i nevôle.
Ti znáš rane zvráčiti;
Zbrišeš z ôči skuze.

Či me pa svêt pregánja
I dela britkosti,
Či me v sramoto správla
I dáva žalosti;
Smêm vsigdár k Tebi priditi,
Se Ti pritóžiti,

Za Tvoj trôšt pomolíti,
Nôvo môč prosíti.

I té, či mi rêč zmenka,
Vidiš vero mojo,
Vso zdúhávaje srca
I moléčo dúšo.
Či me prišestnost grozi
Ino stráh obide;
Hitim se vu vüpanji
Té na srcé Tvoje.

Kak bi bio brezi Têbe
Nesrečen jas grêšník,
Gda se tere na mène
Z močjöv te protivník.
Ali z Tebom sem stálen
I gvúšen v ládanji.
Za tô sem Ti zahválen
Vu dnévi i v nôči.

SILVANUS.

Dijaki — dijakinje!

Na Vas se obráčam zavedajoč se, da ste dolžni oziroma, da bodete dráge volje šli na branik naše sv. evang. matere cerkve. Vsak izmed Vas mora — in mislim, da tudi občuti, kako dan za dnem postanüjejo nekateri mláčni do svoje vere in — cerkvi.

Mislim, da mi ni treba razlagati, kakšno delo Vas čaka — saj tega je dovolj!

Drági dijáki — dijakinje, pozivam Vas vse kar Vas je tukaj v našem dragem Prekmurju,

— Nemorem znati, ka bi vam vu kom táli za vás kaj včiniti mogao drúgo, kak tô či té pêneze, štere ste mi vkraj vzéli, samovolno i z dobroga srcá pri vás niham.

— Në sem tô razmo. Nego či bi mi od etec odišli i z-tebom bi se v-tvoj dom k-tebi zoselili. Tam bi drúgi žitek začnoli, pošteni ljudje bi postanoli i od sôda bi se túdi mentüvali.

— Tô je nemogôče, — odgovori pôtnik. — Tô nebi bilô povrnênje. Bôg nešče, naj vi živéte, nego naj se povrnéte i živéte. Grêšník more svojega dela nájem vzéti.

— Dobro je, ali znábidti vu tvojoj domovini je smilenêša právda. Ali pa či rávno në, ti si mogôče ugléden človék i dosta moreš.

— Varaški tanáčnik sem.

— Témbole, kak tákši lehko doprineséš, da nás sôda teškôča ne ségne v-punosti.

— Vu mojoj domovini pôleg zákonov sô-

dijo, ár nači sôditi bi krivico činio... — Potom pridene:

— Pri vsêm tom pa od toga ni rêči nega. Že bi i tô grêh bio i nebi bilô povrnênje, či bi vi za sôda polêhšanja volo drúgoga orsága zákone iskali i z-tém bi prôti svojoj držávi činili. Tô bi pá laganja edna fajta bila. Z-laganjem se nemre povrnôti.

— Tak nega milošče, nega trôšta? Tak je pravica húša kak hüdôba. Vište, mi razbojnici smo dostakrát smileni, në samo ednôk se smilüjemo i nevidimo pôtnika; i tvoja pravica nepozna milošče...

— Prav máš: pravica je nepopüstliva. Nepogája se. Za laganje se neodá. Njéna pôt je ednáka; záto pri povrnênji túdi ednáko pôt zathéva.

— Tak vu etom živlênji ostánemo. Tak nam je vse edno. Naš žitek je vsáko dôb na kocki. Bôgše je etak, kak ovak. Ali znáš ka?...

da se organizirate v našem „Prekmurskem ev. mladinskem društvu v Puconcih“. In potem vsak v svojem domačem kraju tekom počitnic ima priliko organizirati samostojni odsek — ali društvo.

Na dan 1. julija naj bo zborovanje celokupnega našega prekmurskega evang. dijaštva pod okriljem naše najstarejše evang. fare v Puconcih. Jaz sem uverjen, da bo ta manifestacija — to zborovanje rodilo blagoslovljen sad na oltar naše sv. evang. vere in cerkve. Pozivamo Vas: jaz v imenu „Prekm. evang. mladiskega društva v Puconcih“; vsi naši častiti duhovniki in pre-zvišeni naš púšpek dr. Popp Filip.

Mladinske pozdrave pošilja vsem

FLISAR KAROL
predsednik.

Rázločni máli glási.

— Radostí glás. „I nazviščávala sta Evangeliom, potrdjavavši dúše vučenikov i opominavši, ka bi ostanoli vu veri.“ (Ap. Dj. 14, 21-22.)

— Konfirmácija v Puconci. Konfirmácijo smo na svétek Kristušovoga v nébo zastopenja maja 10.-ga obdržali. Verníci so nabito napunili našo prestrano, lépo církev. Nazôči bodôči navdúšeni šereg je svedestvo dao svojega interesiranja do šorša, bodôčnosti decé naše. 73 decé, 31 pojbarov i 42 deklíc, je konfirmálivani i so svéto oblúbili, ka k evangeličanskoj krt-

šanskoj církví i k Kristuši notri do smrti verni ostánejo. Dúhovnik i gmána so med radostí skuzami posluhñoli rázumne, lépe odgovore, pesmi, veršúše i z čistoga srcá zhájajoče oblúbe davanje. Dvé deklini sta vu iméni vsé ovi túdi k roditelam in krtstnim roditelam pravile genlive zahválne reči. Pét sirotíc brez oče i šest sirotíc brez materé bodoči so dúhovnik posebno túdi blagoslovili z milimi rečmi. Naj ete lépi dén deci i roditelom kém bole nepozábleni ostáne vu njihovom cêlom žítki, záto je fara vse konfirmanduše z lépimi spômenka listami obdarúvala. Ka ti konfirmálivani z djánjom túdi šchéjo živetí za našo sv. m. církev, kre toga svedoči njihov pri toj prilíki prinešeni áldov. Darúvali so dečki vsevkúp 161 Din, na Gustav Adolfa Podporníco; deklíce so darúvale vsevkúp 214 Din na grôbni spômenek bivšega puconskoga dúhovnika Porkoláb Gyulo. — Bôg naš naj čúva, bráni, činí vu veri za krepek i stanoviten ete navdúšeni máli šereg!

— Apače. Po intervenciji narodnega poslanca gospoda Josipa Benka, je gospod ban. J Dravske banovine blagovolil nakloniti naši evangelijski verski občini 5000 Din. denarne podpore, zakar se verska občina najiskreneje zahvaljuje.

V Puconskoj fari je na Gustáv Adolfa Podporníco nasledúvajoči áldov vkúpnabrání: 1) dohodteh podporni ladíc 20:5 D, dohodtek možnje na Cvetno nedelo 50 D, 3) offertorium

Radi bi se povrnoli, ali naš žitek dónok nebi radi tá lúčili. Zdá pa že prav čúj moje nakanenje. Obrvim: Vkrajevzete pêneze ti vse nazáj dámo: tó je našega povrnénja prvo znamenje. Ob drúgim: Mi smo bogati, vnôgo pénez mámo. Ti té pêneze v-etoj minuti prék vzemeš. Desét jezero tallérov ti vrôke dámo, šterimi idi v-glavno mesto. Tó šumo med sodci gori razdelíš i miloščo boš proso na naš račun. Dobro prerazmi: né popolno odpúščenje želémo, samo li teliko, naj nam smileni bodejo pri sôdi. Tak mislim cimborje, ka sem dobro gúčao.

— Prav je — práviyo vsi ednoglasno.

— Vzemi eti desét jezero tallérov i obhodi v-našem posli.

— Tó nemorem — odgovori ednáko krámar.

— Tó bi pá odméne láž bila, od vás pa drúge forme hüdôba, krívo povrnénje.

— Jeli je pa teliko lúdi žitek né vrêden

edne láži? — skriči eden razbojnik škripajôč zobámi. I kolek na krámara zdigne.

— Jezuš je za pravice volo vmrô. Pravica je dragša od žitka: Ka hasni komi, či ete cêli svét dôbi, dúši pa svojoj škôdi?

— No či ti je tak drága pravica, vmeri tak túdi ti za njô, — právi on ístí razbojnik i pá je na njega zdigno kolek.

Krámar je naprê skočo, popadno je i gori obdržao kolek. Zdá se je skázalo, ka je on močen i prilíčen človek.

Ti ovi razbojnici so popárjeno stáli okôli njega.

— Prijátelje, — erče zdá — jas neprávim, ka se nebojim od smrti. Nê sem meo zroka se navoliti žitka. Ženo i deco mam, štere vrêlo lúbim. Ali záto ráj vzemem gori smrt, ostávím te lúbléne, kak pa ka bi se v-laži potepao, ár šteri lúbi siná ali čér bole, liki mené, právi moj

ob priliki 150 letnice 789,5 D, 4) offertorium na Trikrálovo 206,75 D, 5) offertorium ob glávnom správišči Ženskoga Drúštva 67 D, 6) áldov konfirmandušov 161 D, 7) Posebni dári 60 D, 8) vu 17 vesnicaj nabráni áldov 797,75 D. Z toga so dáli Andreci 43 D, Bokrači 15 D, Brezovci 47 D, Dolina 27,75D, Gorica 37 D, Krnci 12 D, Lemerje 38 D, Markišavci 28 D, Moščanci 41,25 D, Pečarovci 34 D, Polana 42 D, Predanovci 34 D, Puconci 211,5 D, Pužavci 42 D, Sebeborci 40 D, Šalamenci 58,25 D, Vaneča 47 D. — Vsevküp je tak darüvano na Gustáv Adolfa Podpornico 2152,5 dinárov.

— **Pošta.** *Rev. Szmodiš Števan Perth-Ambory.* Z velikov zahválnostjov kvitëramo, ka smo v rôke dôbili pëneze za kalendarije i za Düševni List, na šteroga so pláčali po edeneden dolári: Hašai Šándor, Kološa Jožef, Kuzma Janoš, Proszics Adam, Kardoš Janoš, Vajda Šandorova i Roudi Jánoš. — Z-istínskím tájje-mánjem šem šteo glás od tamošnji žmetni časov. I. Petra 5, 7! Z-lübeznívím pozdravlënjem.

— **Turobni glási.** Odselili so se zádñji mësec z Puconske fare vu večnost: Sabo Ivan v Puconci, star 59 l., Kološa Franciška, roj. Hašaj na Vaneči, st. 49 l., Flisar Števan na Gorici, st. 16 l., vd. Cipott Kata, roj. Kozic v Polani, st. 68 l., Kuzma Mihálj v Pužavci st. 70 let i eden 5 l. star otrok. — Naj májo sladtek grobski sën i bláženo gorstanënje!

Turobui glási z Gor. Slavečke ev. fare. Odselili so se zádñji mësec vu edno bôgšo domovino: Apr. 28-ga vd. Pelcar Ana roj. Katzbeck v Tauki, stanüvajoča v Kuzmi, vu 84-tom leti; maj. 14-ga Bokan Štefan, samec iz Dol. Slaveč vu 75 tom leti; maja 28 ga Bertalanič Terezija, roj. Merklin, omožena, roj. iz Vadarec, stan. v Gor. Slaveči vu 42 gom leti. Tëm pokojnim naj bode lehka zemla vu cintori! Ti žalüvajoči pa naj najdejo na njihovo odprëto rano vrástvo vu tom znánji: ka ednok bode pávidenje!

— **Gor. Slaveča.** Po zlátoj knigi so darüvali na našo cërkev sledëči: Kočar Marija z-Nuskove 20 Din., Gaberšek Franc z-tüv. Kuzma 20, Benko Ludvik z-tüv. G. Slaveča 20, Benko Franc z-falbicov G. Slaveča 20, Hajdinjak Ludvik z-tüv. D. Slaveča 40, Krénos Franc z-tüv. Nuskova 20, Fartek Franc z-tüv. G. Slaveča 20, Pörš Mihael z-fam. G. Lendava, 20, Horvat Rozina, roj. Sv. Jurij, iz Francije 50, Celec Jelena roj. Vidonja D. Slaveča 20, Idár konfirmandušov 149, edna pob. krstšenica roj. v Gor. Slavečih, iz Francije 10 frankov, Holzman Terezija roj. Hajdinjak G. Slaveča 20, Horvat Anton z-tüv. Nuskova 20, Frumen Franc z-tüv. roj. v Nuskovi iz Francije 50 Din. Srdčna hvála za té lëpe dáre!

D. Lendava. *Mājuša 30 ga je vse zidársko delo skončano pri nôvl evang. cërkví.* Bojdi hvála predvsem Bôgi, potem pa onim nepozáblenim dobročinitelom našim, ki so nam pri tom velkom

Zvellčitel, në je mené vrëden. Šteri najde düšo svojo, zgübi jo i šteri zgübi düšo svojo za mojo volo, najde jo. Dönok vas pa prosim prijátelje, në za svojo volo, nego za vašo volo, ne včinte té hüdübe, ne povëkšávajte si grëhov z-nôvim krviprelojánjem.

— Prav máš — právi zdaj voj. — Ti si rëtki človek. Jas te odürjavam, ár gospodüješ nad menom. Ali záto se nika ne boj! Nebodeš bantüvani. Ežče itak neznam, ka mi je činiti? Jáko rad bi se povrno, ali da je tak težko. Telíko zádevi má. Jeli nebi znao kaj ležëšega móduša na povrnënje? Oh kelko dobra bi včino znam!

— Prijátel! — odgovori krámar — nika je ležëše në od toga, kak sem pravo? Ednáka pôt: telíko je vse. Kaj štë bi probao zvön etoga ednoga, bi samo sam sebë zvodjävao. Rávno tak, kak ste se do eti mao vsi zvodjävali i mogöče — Bôg vas vari! — Zvodjävali se bodete i poetom. Vi tak právite od sébe, ka ste batrivni ljudjë; zöči vü pate stanoti z smrtjöv. Povëmo

ka je tak. Ali povëte mi, kakša batrivnost je tó vu vsákoj minuti na kocko djáti svoj žitek z-hüdübe, za hüdübo — i në ga vüpati na kocko djáti za pravico? Tó je në batrivnost, nego medlost, strahšlivost.

Medtëm je zaišlo sunce.

— Sunce zahája, sloböd jemlé, včinte zmemom ka ščëte, ali me pa odpüstite.

— Nebomo činili i neodpüstimo te. Eto nôč pri nás ostáneš. Mogöče de se nam do gojndne kaj senjalo.

Razbojníci so ogen naložili v-ednom skrivnom dôli. Mesô so kühali i gostili se. Krámar so z véja pripravno sedelišče narëdili.

— Zaká ne jëš, dober človek? — pita voj tühinca, ki je sedo na njeml zgotovlenom sedelišči, ali në je jo.

— Vaša hrána je nepravična správa, po hüdübi správljena jëstvina. Zbantüvao bi Bogá, či bi za tó jesti ségno.

Razbojníci so brez gövora poslühšali tó ostro lekcijo i večërjali so...

našem deli na pomoč bili! Tišlarsko i glážarsko delo bode pomall tudi zgotovleno. Dupa nam ostane približno 60,000 Din. Prosimo zato vse one dobroga srcá verebrate, ki so za časa pobéranja áldovov né bili zmožni darúvati na našo cerkev za ednoga ali drúgoga zroka volo, da naj bodejo tak velikodušni, da darújejo na našo cerkev. Či je pa štoj že darúvao i ščeó bi povékšati svoj prvéši dár, na velko radost i pomoč nam bô i tó. Pri svojem g. dúhovniki dá lahko prék vsáki svoj dár. Edna mála čréda, 400 dúš, evang. verebratov kriči za pomoč, kelko src se gene na tó?! Ali je pa mrtva postála verebratska lúbézen? Kelko prémočni verebratov odpré svoje roké na opominanje apoštola: Eden drúgoga bremen noste i tak spunite právdo Kristušovo! Kak vesélo bi biló za našo málo gmajno, či bi se do posvečúvanja, štero okoli septembra bode, té velki dúg na polovico [znižo!

Od Gustáv-Adolf drúštva v Leipzigi je Lendavska gmajna 4,337.50 Din. na pomoč dobila. Gospodín Bóg naj blagoslovi tó blagoslovljenoga naména Drúštvo. Za tó pomoč se zahváliti mámo tudi našemi prečast. g. púšpeki v Zágrebi.

Naša gmajna je v tom leti 520 Din. pobrála vkúper na Gustáv Adolf Drúštvo z lúbéznosti i z hváležnosti.

Na svétek Krist. vnébozastoplénja popoldné je v Žitkovci, na nedelo sv. Trojstva popoldné pa v Čakovci držána missionska Boža slúžba v

več jeziki. V Čakovci je tudi z Legrada dúhovnik predgo v nemškom jeziki.

Sobotško evang. žensko drúštvo je na našo cerkev 1000 Din. dára oblúbilo. Tó plemenito činejnje samo sebé hváli!

V Sobotškoj gmajni je letos biló pobéranje dárov na našo cerkev. V Soboti sámoj je 5090 Din prišlo vkúper, po drúgi vesnicaj pa do etí-gamao 1913 Din. Préšnja léta je že dáno 2777 Din. Tak je za Púconskov gmajnov Sobotška gmajna dála največ pomoči k našoj cérkvi; blúzi 10000 Din. Gospodín Bóg naj blagoslovi tó našo najprémočnéšo gmajno, da bode vedno na pomoč materiálno i dúhovno tem málim slabim gmajnam!

— *Vabilo. Prekmursko evang. mladinsko drúštvo* v Puconcih bo imelo svoj 5. rédni občni zbor, ki se bo vršil 1. júlja t. l. v osnovni šoli (pri cérkvi) ob 14. v. v Puconcih. Vabimo vse článe dijáke i dijákinje srednjih i osnovnih šol, ter ostale prijatelje drúštva, k obilni udeležbi. Gorica, dne 11. VI. 1934. Za drúštvo: Flisar Karol, predsednik.

— *Na občinske evang. cérkvi predsedništva* zravnanje je našemi evang. díjaškemi dómi pri priliki H. Aleksey Bulkejskoga obstaranoga g. dúhovnika mrtelnosti venca réšenja cína 150 dinárov darúvana. Visikopoštúvanomi predsednikstvi té lépi dár z-toplov zahválnostjov kvitéramo.

— *Na Dúševni List dári*: Z Murske Soboté: Krančič Janoš 10 Din, Seršen Ivan 10 D. Horvath Ludvik Rankovci 10 Din. Vratarič Ludvik Sodišinci 10 Din. Flisar Lajoš Brezovci 10 Din. Srdčna hvála!

Malo sledi je krámar naprévzéo z táške svoj krúh, v-róki ga držéči je pregóvoro:

— Prijátelje! dnes smo si že dosta zgučávali od povrnénja, ali kak je viditi, na vás gledóč brezi názhaja. Či bi vam jas ždá tó pravo: povrnénja prvi stopáj bi tó bio, naj tó z húdóbov správljeno jéstvino več ne jejte, tak mislim ka bi tó né biló nikše teško delo. Želen bi bio viditi, ali bi mogóči bili tó včiniti?

— Jas včini, — je pravo kapitan i dolí je djao nóžic.

— Jas tudi, — so pravli ti ovi — k koncovi te nájslegjen — tisti, šteri je kolek zdigno na krámara je tudi pregóvoro:

— Či vsáki včini, tak jas tudi!

Popadno je pisker i njega zdržétek je vóvléjao na zemlô.

Té pokáz je tihoča nasledúvala. Razbojnici so se v-misli vtonili.

— Prijátelje! — erčé njim — či me nezavržete, dopústite mi, da si svoj krúh z-vami razdelim. Na falate je razrezao krúh i razdélo ga je med njimi.

Razbojnici so spréjali i žmáhno so ga trošili. Med jestim njim je krámar pripovedávao Kristušove večérje hištórijo. Judáša odávanje, jálen kúš. Gečémáneja mantré. Petra zatajenje. Težki križ. Trnavo koróno. Potom pa dvé latrov znášanje.

— Jeli se nebojš Bogá? *Mldva istina pravilno, ali ete je pa nikaj né vétno húdoga.*

Gospodne, spómenl se z-méne, gda prideš vu králestvo tvoje.

Gospodne! spómeni se zméne! Jeli se pa on spomené z-latora tudi...

Na té reči so razbojnikov obrázi vsebole vedrni, črstvéši, bole pazlivi gratúvali i kak je krámar hištórijo dokončao, je edno pesem začno popévati...

Razbojnikov vústa so se ódprlá i nji nezobleni, siróvi glás so bár bojéč i trepetajóč napústili po že dávno pozáblenoi póti próti nébi: edno prijétno Husitska pesem so spéváli, štere donéči glás je napuno groznoga lóga samotnost.

Razbojnici so se podvrgli krámara oblásti.

(Dale.)

Spunjeno želênje.

(Otrokom.)

Juliška, Karol, Béla pa Žófa so si bratje i sestre bili, ali bogme dostakrát so se nê tak oponášali, kak se lúbajočoj, dobroj brátji šika. Pojbye so dostakrát čemerili, draždžili deklina špotárnimi rečmi i či so deklina na tožbo šle k mómi svojoj, té je pa rávno velki bio srd.

Či je Juliška svojo lekcijo pisala, Béla je za tó nikaj nê márao. Gori si je poklekno na stolec, sũno je sto, tak ka je Juliška pokvarila pisanje. Či sta Karol i Žófa mimo šla kre enovoga; Karoli je ležêše bilo, či je lahko v hrbet vdaro Žófo. Ali Žófa je túdi nê bila mánja, nazáj je vdárla Károla i ga je ešče za somára imenũvala, za štero jo je potom Károl za vlasé potégno.

Juliška, ta starêša deklina je večkrát probala mér stvoriti med njimi, ali óna je túdi nê znála z lúbéznostjov, krotko govoriti, nego strogo je ščela ládati nad ovimi.

Ednôk sta Károl i Béla nê dôbila večérje za volo hũdôbe njidva i sta morala v kóti státi. Juliška je preveč sigurno právla prôti njima: „Tak vama trbê, právla sem, na méri bojda, ali zaman.“ Ali ka sta pa pravla na tó tiva pojba? „Čákaj samo, vê ti že dobiš vũtro zatô, ka mi dva zdá nedobiva jesti.“

Tak bogme so tê štirje otroci dosta dreselili žitek roditelov njihovi i svoj žitek z nellubeznivim, odũrjavajôčim oponášanjem svojim. Károl i Béla sta ednôk etak povedala: „Bárbi lahko odišla od hiže, ka nebi nama trbelo vkũp prebivati z-etimi lagojimi sestrami.“

Vse dugo nê so ájta preveč obežáli. Zaman je bila vsa znánost vráčov, gorialdũvajôča lúbézen i skrbnost dobre tũvárišice, eden dén je Gospôd k sebi pôzvao toga nevolnoga betežnika i toj čvetéroj deci je z velikov boleznostjov trbelo čũtiti sirotinstvo njihovo.

Te velki vdárec i túžno lice móme je pobôgšalo deco. Nê so odũrjavali več edenovoga, nego so se bole opominali na tíhočo, krotkost, naj svojo drágo mómo nezbantũjejo, nerazdreselijo ešče bole.

Ali z smrtjov ájtinov se je skrb i strádanje poklonilo notri vu tó hižo. Károl i Béla sta se nê mogla dale včũti, ár so móma nê ládali duže stroške. Pritisnjeni so bili njidva kak inaša, k tũhénom dati.

Károl i Béla sta tak odišla z dôma. Zdá sta samo čũtila rêsan, ka kelko sta sfálila v pretečenosti, i kak bláženiva sta bilá, dokeč sta lahko domá, pri roditelskoj hiži prebivala. Kak sta lúbila zdá Juliško i Žófiko! Gda sta dovolênje dobila, z radostjov sta se paščila domô i

bláženiva sta bilá, či sta z kakšim málim šénom lahko obvéselila sestre svoje.

Njihovo mómo je preveč potroštala vu njênoj velikoj žalosti medsebna lúbézen njéne decê. Z tiva pojbara sta vrliva meštra postanola. Sledi sta deklici túdi odišle od hiže, ali lúbézen do enovoga je je nepretrgnjeno vkũperdržála.

Lúbte edenovoga, drága deca moja! Lúbte vaše sladtké roditelé, hitite njim radost spraviti z vašov dobrotivnostjov. Kakšo veliko zahválnost je dužen prôti dobromi Bôgi, ki má ešče lúbajôče, dobre roditelé, ki má priéten, topeo dom i kak žalosten je šorš toga sirotinskoga deteta!

Preveč moremo lúbiti vsakoga, ár na tó nas vči Jezuš, ki je tak preveč znao lúbiti nás, grehšne lüdi, ka je mogôči bio mrêti za nás na križi.

Lúbiti trbê preveč vsakoga, ár z lúbéznosti blagoslov zhája, ár lúbézen včini žitek za toploga, lêpoga i bláženoga.

ZAHVALNOST.

Pri britkom zgũbički mojega lúbienoga i nepozábna možá

Gospod Jožef-a

bojdi povedana nájpêša hvála vsem, ki so se z nás spômenoli vu tê žalostni dnévaj. Bojdi povêdana nájsrčnêša zahvála gospôdom dũhovniko Darvaš Aladár-i iz Križevac i Hári Lipót-i iz Domanjšovec za lêpe trôštajôče reči; gospôdom zdravnikom Dr. Vučák István-i i Dr. Rituper Sándor-i za ves trũd i skrb ob časi njegovoga dugoga betega. Hvála gasilskomĩ pèvskomĩ kôruši iz Sela za krasne mrtveče pesmi. Bôg pláti: Kočiš Pál-i i njegovoj familiji, Horváth Jožef-i i njegovoj familiji za lêpe vence. Topla kvála za pomôč i za vse delo zvršeno okôli pokojnoga: Panker Jožef i, Kočiš Pál-i, šogorom Špilák Jánoš-i i Špilák Mátyás-i, i ešče celoĩ bližnoj i dalêšnoj rodbini, vsem prijátelom i znáncom, ki so pokojnoga v betêgi goripoiskali i na njegovoj zádnoj pôti na cintor sprevodili. Vsem vkũper Bôg pláti!

Vu Ratkovci, 1. jun. 1934.

Gospod Mária,
žena.